

го кола глядачів, тривожне зробити смішним, запустити процеси критичного мислення»²⁴.

І, знову ж таки, дійсність і кіно в Романа Бондарчука тісно переплетені, і перша не просто дає матеріал для кіно, але й прямо і владно втручається в хід роботи. Так, в ході вивчення роботи херсонських журналістів він познайомився з Дмитром Багненком, котрий багато писав про підпал лісів. Багненко допомагав творчій групі в опитуваннях журналістів, а далі сам став виконавцем ролі і значною мірою прототипом головного героя²⁵. Фільми Бондарчука, починаючи з «Українських шерифів», творилися одночасно з новітньою українською історією і вбирали її в себе, а то й передбачали. Так, у «Вулкані» є пасаж про те, що станеться, якщо підірвати водосховище, а «Редакція» завершується сатиричним, а проте досить-таки вірогідним епілогом про повоєнну Україну. Російсько-українська війна внесла свої корективи, на жаль, не лише в сценарії фільмів, а й у долі членів знімальних груп: шериф Віктор Кривобородько дивом вибрався з окупації; багато членів знімальної команди «Редакції» пішли на фронт, зокрема, у лавах ЗСУ перебуває Дмитро Багненко; режисер монтажу Віктор Онисько і актор Василь Кухарський поклали свої життя у боях. Нарешті, історичними документами стали вже самі фільми, що зафіксували життя до вторгнення: «Моє сприйняття тепер – це зліпок часу, як ми жили перед вторгненням, – говорить режисер. – Це локації рідної Херсонщини, частину яких росіяни зруйнували, затопили чи окупували. Це обличчя місцевих жителів, які знімалися в нас і періодично пишуть мені у вайбер, як вони виживають у бомбосховищах під обстрілами. Доля багатьох невідома, і зв'язку з ними немає. Але на екрані всі ці місця та люди – неушкоджені. Тому для мене кожен перегляд – це повернення в довоєнний момент, хоч би який сатиричний чи критичний був фільм до тодішньої реальності. Це вже історичний матеріал. Території повернемо та відбудуємо, але вони будуть зовсім інші»²⁶.

Втім, коли дивишся фільми Романа Бондарчука, здається, що деякі речі будуть незмінними. Залишаться південні степи, залишаться південні люди, з їхньою внутрішньою свободою, їхньою ініціативністю (не завжди прикладеною куди слід), нарешті, їхньою неймовірною опірністю катастрофічній дійсності (а от остання, хотілося б сподіватися, лишиться колись лише на плівці). Але за Півднем прочитується і вся Україна. Режисер вміє показати цю землю, її людей без прикрас, але з любов'ю. Він вірить у силу кіно, в те, що воно малими кроками змінює світ на краще. І зусиллями таких людей, як шерифи чи Юра (а точніше, його прототипа Дмитра Багненка) зміни ці таки повільно відбуваються. Потрібна лише підтримка громади – нас із вами.

²⁴ Там само.

²⁵ Там само.

²⁶ Там само.

Стовідсоткова прихильність до точки зору персонажів. Мадс Міккельсен

Лариса Брюховецька

Мадс Міккельсен у фільмі «**Міхаель Кольхаас**». Режисер Арно де Пальєр. Франція, Німеччина, 2013.

Мадс Міккельсен став акторським уособленням міжнародних успіхів кіномистецтва Данії, засвідчивши свій талант уже не одним фільмом. Діапазон його творчих можливостей необмежений. Він без особливих зусиль втілює лиходіїв, запит на яких в американському кіно не зменшується, скоріше навпаки, а свою згоду брати участь у таких фільмах і грати, наприклад, ролі нацистського вченого доктора Юргена Воллера у «Індіані Джонсі-5», Ганнібала Лектера в серіалі «Ганнібал» чи злого чарівника у «Фантастичних звірях: секретах Дамблдора» пояснює просто: «Якщо немає нічого іншого, я обов'язково зроблю це, тому що це весело. І тоді я зможу робити все, що захочу, в Європі». Режисер «Індіани Джонса» Джеймс Мангольд похвалив акторську майстерність Міккельсена, сказавши, що актор «проживає в будь-якому персонажі, якого грає, зі стовідсотковою прихильністю до їхньої точ-

ки зору». «Для цього потрібна певна художня сміливість, безстрашність, яку має Медс, – додав Мангольд. – Чесно кажучи, я думаю, що йому пропонували ролі “лиходіїв” у фільмах просто тому, що він так безстрашно брався за них і олюднював їх». Та залишимо нагоду осмислювати ті ролі шанувальникам американських фільмів-видовищ і зосередимося на роботах актора в європейському кіно. Роботах яскравих, які залишаються надовго в пам’яті.

Мадс Міккельсен – пізнаване обличчя серед акторів у своїй країні та за її межами. Легкість перевтілення в найрізноманітніших персонажів (а їх у нього вже 46), очевидно, пояснюється не тільки вродженим даром, а й особливістю характеру. Зокрема, режисер Ніколас Віндінг Рефн про нього сказав: «Він з того району Копенгагена, де в них не найкращі манери». Певне уявлення про актора дає його розповідь в одному інтерв’ю про знайомство з Андерсом Томасом Енсенем, плідним сценаристом і талановитим режисером. Це було на якійсь кінематографічній події. Вони засперечалися і, залишивши багатолюддя, почали так гаряче з’ясовувати щось, що врешті таки побилися. Після цього вони стали друзями, і Мадс Міккельсен знявся у фільмі Енсена «Адамові яблука», а 2020 року – в «Лицарях справедливості». Прикладом вільнолюбного характеру Мадса став випадок минулого року на фестивалі у Венеції, куди він приїхав з фільмом «Земля короля» Ніколая Арселя, де знявся в головній ролі Людвіга Калена. На пресконференції один із журналістів домагався, чому немає у фільмі різноманіття (в неписаному кодексі існує вимога: у фільмі, незалежно про які події і про який період ідеться, мають фігурувати представники різних національностей і рас). Актор його висміяв, бо як можна було не помітити, що у фільмі значне місце посідає дівчинка-циганка, яку удочерив головний герой. Тому висувати претензії через відсутність різноманіття може тільки особа, яка не уважно дивилася картину.

Він професійно займався танцями протягом восьми років, перш ніж вступити до державної театральної академії Данії. В кіно почав зніматися у віці 30 років. Його міжнародна кар’єра почалася з блокбастерів: 2004 року він знявся у картині «Король Артур». Запрошення до цього фільму стало справжнім дарунком: у фільмі зустрілися британці Клайв Оуен і Кіра Найтлі, німець Тіль Швайгер, швед Стеллан Скарсгард, австралієць Джоел Едгертон. Міккельсену дісталася роль лицаря Трістана.

Наше непросте сьогоднішнє

Мадса люблять і глядачі, і професіонали. 2012 року на МКФ у Каннах він здобув нагороду за найкращу чоловічу роль у фільмі «Полювання» Томаса Вінтерберга, режисера-психолога, який торкається гострих соціальних проблем. Фільм про те, що далеко не завжди «вустами дитини глаголить істина». Його Лукас – вихователь дитячого садка в провінційному містечку – опиняється перед наслідками наклепу. Через дурницю, що ляпнула дитина, всі мешканці ополчилися проти Лукаса, повіривши, що він педофіл. Герой Мадса – жертва і водночас борець з

Мадс Міккельсен у фільмі «Земля короля». Режисер Ніколай Арсель. Данія, Німеччина, Швеція, 2023.

несправедливістю. Він гідно тримається, і врешті з нього знімають підозру; здавалося, життя налагодилось, але не всі мешканці з цим змирилися – і під час традиційного полювання в Лукаса пускають кулю, яка, на щастя, не поцілила. Актор з честю виводить свого Лукаса з тенет провінційної жорстокості, роль вибудована на тонких нюансах, не кажучи про психологічну правду, – глядач глибоко переймається його стражданнями й обурюється ганебним ажіотажем легковірною населення.

Традиції психологічного реалізму в кіно Данії, закладені майстром данського кіно Карлом Теодором Дрейером, міцні й глибинні. У фільмі того самого Томаса Вінтерберга 2020 року «Ще по одній» Мадс Міккельсен зіграв одного з чотирьох героїв. Якщо в «Полюванні» режисер зосередився на колективному затьмаренні, яке охопило свідомість людей, то для цього фільму він обрав лише чотирьох чоловіків і порушив іншу болючу проблему, намагаючись висловити її з гумором. Він дозволив своїм героям повірити в «прикольну» теорію, що підтримання певної дози алкоголю в організмі покращує життя, додає енергії й підтримує життєздатність. Почавши сумнівний експеримент, всі четверо задоволено підтверджують справедливість теорії, але далі вміст алкоголю вже не контролюється, і починається безумство – зокрема, в героя Міккельсена, надзвичайно переконливого у стані сп’яніння, руйнується родинне життя: від нього йде дружина. Але фінал все-таки обнадійливий: герой Міккельсена танцює свій відчайдушний танець, на радість випускникам школи, де він – учитель історії.

Його реальні знаменитості

Фільм Яна Коунена «Коко Шанель та Ігор Стравінський» (2009) за твором Кріса Грінхола – біографічна історія, більш уявна, ніж достовірна. На екрані постає історія стосунків французької законодавиці жіночої моди і композитора, рід якого походить з Волині. На початку ХХ століття Сергій Дягілев замовляє Стравінському музику до кількох балетів, і вони мають успіх. Та експериментальний балет «Весна священна», прем’єра якого відбулася в Парижі 1913 року, паризька публіка освистала, і розчарований композитор після цього не захотів нікого бачити. А серед публі-

Мадс Міккельсен у фільмі «Король Артур». Режисер Антуан Фукуа. США, 2004.

ки була перспективна в галузі моди Габріель Шанель (Анна Мунгаліс), яка оцінила новаторство й була в захваті від цього авангардного твору. Коли Стравінський з дружиною та чотирма дітьми переїхав до Франції, Коко Шанель, уже як благодійниця, запросила його разом з родиною пожити в неї на віллі. Там і розгорається палке кохання, яке живописно, з ретельними сценами вишуканої еротики показує режисер. Стравінський піддається чарам сильної жінки і, наснажений пристрастю, працює над своїми творами. Але заборонений для нього, сім'янина, роман врешті має вичерпатись. Мадс Міккельсен знаходить у собі внутрішню подібність до свого героя і, ясна річ, набуває подібності зовнішньої: елегантний, носить окуляри. В нагоді стає його надзвичайне вміння закохувати в своїх персонажів кіногероїнь. Як підкреслив режисер Коунен, його фільм – про естетику й настрої, его й красу, а також про двох акторів, які покликані втілювати мистецьку творчість.

Акторові випало також взяти участь у фільмі «Ван Гог. На порозі вічності» (2018). Тут він грає не головного героя, а священника, який приходить до Ван Гога в психіатричну лікарню і розмовляє з ним про його талант і про Бога. Це один із найцікавіших моментів фільму: Вінсент вражає священника своїм знанням Біблії та Євангелія, кажучи, що Ісус Христос теж не був знаменитим за життя, а після смерті став месією для значної частини людства.

Видимий світ минулого

Одним із секретів, яким володіє кінематограф, – вміння показати/пережити минуле або майбутнє. Саме цьому мистецтву дано мандрувати в часі й просторі, обживати і наближати нас до людей – реальних чи вигаданих, – які жили в різні часи. Це стосується, ясна річ, якісного кіно. Актор енергійно освоює простори історії. А в Данії вона цікава, і якщо врахувати, що є достатньо якісної літера-

тури цього жанру, як з минулих часів, так і нинішніх, то кінематографістам є на що спиратися. У фільмах історичного жанру Мадсу Міккельсену випадає грати персонажів розумних, мужніх, безстрашних, яким доводиться проходити найтяжчі випробування, і головне – виступати борцями за справедливість. Глядачам у таких картинах надається можливість пізнати – який він, герой данського (європейського) кіно.

Історична картина (події XI століття), де Міккельсен перевтілюється у воїна-варвара, – «Вальгалла: сага про вікінга» (режисер Ніколас Віндінг Рефн, 2009) про містичну подорож скандинавських хрестоносців. У фільмі режисер вирішив показати свою версію першого контакту між жителями Європи й Америки. У героя Мадса не було одного ока, він був німий, але при цьому мав надприродну силу. Йому вдалося втекти з полону, і він пристає до хрестоносців, які рушають до Святої землі, але натомість опиняються на землі невідомій. У фільмі чимало німих сцен, але завдяки майстерності головних героїв все зрозуміло без слів за допомогою міміки і жестів акторів. Сліпий на одне око воїн Вальгалла нагадує непереможного героя фільму Такеші Кітано «Затоїчі», героя, що ховається під маскою сліпого масажиста. Міккельсен погодився на цю роль, сподіваючись, що знімання пройде швидко, адже в його персонажа немає діалогів, проте знімали в суворих куточках Шотландії, тож роль виявилася значно складнішою, аніж уявлялося спочатку.

Одним з історичних персонажів Мадса Міккельсена став не дарець, а німець Йоганн Фрідріх Струензе, який жив у Данії у XVIII столітті. Фільм «Королівський роман» режисер Ніколай Арсель поставив 2012 року (спільне виробництво Данії, Швеції, Чехії) за романом Боділь Стенсен Лет «Принцеса крові». Копенгаген 350 років тому постав на екрані таким, ніби ми потрапили туди на машині часу. Це вражає, але сама по собі локація не може дати таких емоційних вражень – тут спрацює акторська магія. Герой Міккельсена – придворний лікар і просвітник – закохується в молоду королеву Кароліну (Алісія Вікандер), і це кохання стає взаємним. Взаємна симпатія, а потім і кохання виникає на ґрунті спільних переконань. Емоційно сильним стає епізод їхнього танцю на королівському балу: обоє акторів свого часу освоювали хореографію професійно, тому їхній бароковий танець такий граційний і невимушений. Події у фільмі розгортаються ніби хроніка – тут і епідемія віспи у місті, й винахід лікарем вакцини, і позитивний вплив Струензе на душевнохворого короля Крістіана VII, і його спроба провести в країні реформи заради покращення життя бідних верств, і палацові інтриги, спрямовані проти реформатора. Пристрасть королеви і Струензе дала козирі в руки їхнім противникам: у Кароліні забрали дітей, а її коханого стратили. Фільм насичений, в ньому не лише кохання, а й знущання над бідними верствами, зневажені гуманність і людяність, адже реформи головного героя якраз були спрямовані проти багатіїв при владі. Тут акторська магія Міккельсена, звісно, в злагодженому ансамблі, робить фільм притягальним.

Історія будь-якої країни – це невичерпне джерело сюжетів для кіно. Події історичної драми «Міхаель Кольхаас» (2013, режисер Арно де Пальєр за романом Генріха фон Клейста) розгортаються у Франції у XVI столітті й ґрунтуються, як і в попередньому фільмі, на реальних подіях. Це драматична історія про багату людину, яка заробила свій статок, вирощуючи та продаючи коней. Міхаель Кольхаас – герой Мадса Міккельсена – жив досить щасливо. Та одного разу люди місцевого барона за його дорученням викрадають кількох коней Міхаеля. Він подає до суду на кривдника, але Феміда була глуха і сліпа. Несправедливість вивела його на стежку війни: Міхаель збирає військо таких самих, як і він сам, скривджених несправедливістю, і починає війну за свої зневажені права. Вбиваючи ворогів, грабуючи їхнє майно, він намагається домогтися справедливості.

Ще одного «стійкого олов'яного солдатика» – Людвіга Каленя, тепер уже данця, який тривалий час служив у війську в Німеччині, – Мадс Міккельсен зіграв у фільмі «Бастард» (в українському прокаті «Земля короля», 2023, режисер Ніколай Арсель). Дія розгортається в 1755 році. Відставний капітан Людвіг Калень одержимий ідеєю освоїти вересові поля на півострові Ютландія, де, на думку короля і його почту, нічого, крім вересу, не може рости. Калень переконаний, що на цій землі можна вирощувати картоплю. Отримавши згоду короля й обіцянку, що, якщо справа буде успішною, він одержить дворянський титул, береться до справи, наполегливо шукає відповідне місце і, знайшовши, починає свою епопею. Тільки на його шляху стає людиноненависний землевласник Фредерік Шінкель, який категорично не хоче, щоб Калень обробляв тут землю, вважаючи, що ця земля належить йому. Тому герой Мадса Міккельсена кидає виклик не тільки неродючій землі й холодному клімату, а й варварському злочинцю, котрий з убивства свого підданого робить атракцію для гостей.

У цій стрічці втомлений Калень не піднімає зброю, але врешті, опинившись зовсім самотнім, вирушає в дорогу, аби визволити так само самотню Анну, з якою його єдали інтимні стосунки. Жінку ув'язнили за те, що вбила Шінкеля, помстившись за смерть свого чоловіка. Фінальний кадр – це результат відважного кроку Каленя, а далі титри повідомляють, що Людвіг з Анною вже не повернувся в Ютландію.

У цьому персонажеві Мадс Міккельсен втілює національний характер, так само реальну особу – мовчазного, зосередженого, наполегливого, з великою працездатністю, що на межі людських можливостей, готового витримати несправедливе до себе ставлення, подолати труднощі заради досягнення поставленої мети.

При перегляді фільмів, особливо історичного жанру, за участі Мадса Міккельсена, іноді виникає враження, що сценаристи пишуть сценарії на нього, і режисери готують фільм з думкою саме про цього актора. Історичні фільми, підкреслимо ще раз, не розважальні, а як пам'ять про історію країни.

Мадс Міккельсен у фільмі «Ще по одній». Режисер Томас Вінтерберг. Данія, Швеція, Нідерланди, 2021.

Крізь призму сатири

Фільм Андерса Томаса Єнсена «Адамові яблука» (2005) – це значною мірою абсурдистська історія про зіткнення двох протилежностей. Неонацист (Ульріх Томсен), засуджений до громадських робіт у церкві, зіштовхується з праведним Іоанном (Мадс Міккельсен). Через травму голови цей священник заперечує саме існування зла, але здається, що все зло зібралося довкола нього. У фільмі є біблійні алюзії, відсилання на скандинавську міфологію, соціальні проблеми. І хоча у замкнутому просторі невеликої церкви подій не так і багато, їхню відсутність компенсують виразні характери: персонажі несуть і символічне навантаження, а побутові предмети також набувають ширшого сенсу. Мадс тут перевтілюється у персонажа, цілком протилежного собі. Бо, за його словами, «робити щось справжнє і при цьому бути милим – мені це не дуже цікаво».

2020 року Андерс Томас Єнсен поставив кримінальний екшн під назвою «Лицарі справедливості». Мадс Міккельсен грає Маркуса – військовослужбовця, який був змушений повернутися з армії додому через сімейну трагедію. Його дружина і дочка Матільда потрапили в залізничну катастрофу – дівчинка вціліла, а дружина загинула.

Після першого перегляду фільм здався пародією на кримінальний екшн, щось на зразок «Кримінального читива» Тарантіно, тільки без смакування кривавих епізодів. Після другого перегляду враження змінилося: у фільмі «Лицарі справедливості» всі події і характери правдиві й водночас – невірні. Тобто з першого перегляду судити про фільм не варто. Образи персонажів – це певні пізнавані типи, але з іншого боку – риси їхні загострені, що налаштовує сприймати їх як гротескні. У своїх персонажах – математиках Отто і Ленарті – автор фільму показує таке явище, яке можна назвати «горе з розуму». Справді, в їхніх математичних здібностях немає сумніву, але концепції, які вони вибудовують на основі своїх обчислень, якраз сумніву і підлягають. Ось від цієї схильності до концепцій та конспірології й починають розкручуватись події, які набирають шалених обертів. Річ у тім, що Отто поступився місцем у поїзді жінці, а через пару хвилин сталася катастрофа

фа: жінка загинула, а він вцілів. Катастрофа – наслідок нещасного випадку, але Отто якраз випадковість заперечує і переконує свого товариша, що хтось влаштував катастрофу спеціально, аби знищити свого ворога, що їхав у цьому поїзді. І він уже знає, кого саме. Свого приятеля – хакера Еменгала – вони вміло спокушають на цю авантюру, і він через можливості комп'ютерних технологій знаходить «винуватця». З цим «відкриттям» вони прямують до дому вояки Маркуса, який став удивцем, і переконують його у своїй версії. Незворушний Маркус (Мадс Міккельсен) запитав, чи були вони в поліції? Так, але поліція не зреагувала. Візит до одного з бандитів закінчився тим, що його майстерно здолав Маркус, хоча й не збирався його вбивати. З цього й почалася епопея. І якщо обидва математики не хочуть вбивати ймовірних злочинців, то Ементаль, навіпаки, перейнявся агресією.

Кожен з акторів цієї трійки колоритний і цікавий, час від часу вони, особливо Ленарт і Ементаль, нагадують клоунів. А от Мадс Міккельсен створив образ психопата з ухилом в агресію. Ті, хто з ним спілкується, списують це на стрес від втрати дружини. Насправді це – його натура. Ще одна визначальна риса: він в буквальному сенсі не переносить балаканини, тоді як оточення, зокрема математики, до неї схильні, й Маркус після попереджень «Годі балачок!» чи «Стули пельку!» пускає в хід кулаки. Актор подає свого персонажа як такого, на обличчі якого немає й тіні усмішки, з рисами поведінки вродженого вояки, до того ж який спершу кидається в бій, а потім уже, подумавши, каже: «Я помилився». Тобто війна – це його стихія, і, провівши тренування з Отто, Ленартом і Ементалем, він втягується у справжню війну з кримінальним світом, показаним, до речі, досить умовно. Міккельсен грає цілісну натуру, позбавлену сумнівів: якщо він вирішив іти у бій, то його вже не зупинити. І саме тому він так бурхливо переживає, коли з'ясується, що версія про злочинця, який нібито влаштував катастрофу, була неправдива. Треба бачити обличчя актора: ця помилка викликає жахливий стрес, він мовчки йде і трощить у ванні свого затишного помешкання все, що трапиться під руку. Посттравматичний синдром? Не виключено, що актор і відтворює на екрані цей діагноз. Бачимо неймовірну психологічну віддачу актора у сцені його буйного розчарування; він передає несамовитість героя з високою точністю. Фінал іділічний: всі персонажі в домі Маркуса святкують Різдво, тішаться подарункам і чудовій музиці.

Про такого актора, як Мадс Міккельсен, його знаменитий земляк Карл Теодор Дрейер писав: «Актор починає з того, що вживається в образ, який він збирається представити, він не заспокоїться, поки його серце не заб'ється в унісон з цим образом. Він відчуває роль, і тому не може не переконати нас <...> Він може грати тільки обличчям, і ми повіримо йому, тому що міміка, риси, осанка, хода і жести йдуть зсередини».

На жаль, журнальний обсяг не дозволяє охопити всі ролі цього знаменитого актора. Ним неможливо не захоплюватися. Його фізична самовіддача вражає, його менталь-

Анастасія Карпенко та її героїні

Вікторія Котенок

Анастасія Карпенко – акторка театру і кіно. Фото Вікторії Ткач.

Анастасія Карпенко (н. 1983) – українська акторка театру і кіно. Закінчила Київський національний університет театру, кіно і телебачення ім. І. Карпенка-Карого (викладач Едуард Митницький; 2006). З 2004 року – акторка Київського академічного театру драми і комедії на лівому березі Дніпра. Ролі: Роксана у виставі «Сірано де Бержерак» Едмона Ростана, Леді Анна у «Річарді III» Вільяма Шекспіра, Мадам де Турвель і Сесіль де Во-ланж у «Небезпечних зв'язках» П'єра Шодерло де Лакло (реж. Андрій Білоус), Маша у «Трьох сестрах» за Антоном Чеховим (реж. Едуард Митницький), Марга у «Дикуні» Алехандро Касона (реж. Олексій Лісовець), Поппі Нортон, помічниця режисера у «Глядачі на виставу не допускаються!» Майкла Фрейна (реж. Юрій Одинокий) та ін. Знімається у кіно з 2004 року. Ролі: Ольга Купченко у серіалі «Друге життя» (реж. Оксана Тараненко, Іван Рутковський; 2016), Ганна у серіалі «На лінії життя» (реж. Антон Гойда, 2016), кардіохірург Оксана Ковальчук у серіалі «Лікар Ковальчук» і «Лікар Ковальчук – 2» (реж. Єва Стрельникова, Віра Яковенко, Антон Гойда; 2017, 2018), Катря у фільмі «Казка про гроші» (реж. Олеся Моргунець-Ісаєнко, 2018), психолог Лідія у серіалі «Перевізниця» (реж. Євген Тунік, Аркадій Непиталюк; 2024), Анна у фільмі «Як там Катя?» (реж. Крістіна Тинькевич; 2022), мама Ольга у фільмі «Я і Фелікс» (реж. Ірина Цілик; 2022) та ін. За роль Анни у фільмі «Як там Катя?» у 2022 році отримала нагороду на МКФ у Локарно, у 2023-му – українську премію «Чорний лотос».